

Nr 385

Av herr Andersson i Brämhult m. fl., om utredning av den enskilda väghållningens problem.

De enskilda vägarna är av fundamental betydelse icke blott för dem som är bosatta på landsbygden utan även för dem som tillbringar fritiden där. Trots att det enskilda vägnätet erhållit allt större bidrag under de senare åren, har den enskilda väghållningen för de människor, som har att bära kostnaden för densamma, inneburit kännbara ekonomiska uppoffringar. På senare år har det starkt ökade antalet fordon och den under snabb utveckling varande lastbilstrafiken ställt sådana krav på de enskilda väghållarna, att dessas ekonomiska resurser icke längre förslår till de alltmer omfattande förbättrings- och nybyggnadsarbeten, som till följd av denna utveckling är erforderliga.

Detta förhållande synes framför allt vara för handen inom de områden på landet, inom vilka tätare bebyggelse uppkommit. De inom dessa områden arbetande vägsammanslutningarna, de så kallade vägföreningarna, har därför vid ombesörjandet och bekostandet av sin väghållning att brottas med sådana ekonomiska och tekniska problem, att åtgärder syftande till ökad hjälp åt desamma synes vara av betydande vikt.

Dessa vägföreningar saknar sålunda i regel sakkunnig personal för organisations- och projekteringsarbeten, som utföres av lekmän, vilka på sin fritid nedlägger ett förtjänstfullt arbete till gagn för det allmänna. Denna brist på sakkunnig ledning är för många föreningar vid planeringen av det framtida väghållningsarbetet en källa till oro. Vid materielanskaffning för väghållningen har föreningarna ofta måst vidkännas betydande kostnader utöver vad som gäller för det allmänna vägväsendet. Detta synes ha berott icke minst på den omständigheten, att ifrågavarande vägförvaltningar haft svårt att ställa till föreningarnas förfogande den del av vägförvaltningens tekniska resurser, som för tillfället icke varit utnyttjad. Det kan i detta sammanhang förtjäna påpekas, att vägförening i visst fall icke fått inköpa grus från vägförvaltningens krossverk, trots att krossverkets kapacitet vid tillfället icke varit fullt utnyttjad.

För att förbilliga driften av vägföreningarnas väghållning synes det därför vara av den största betydelse att ett samarbete — i mycket högre grad än vad nu tycks vara fallet — kommer till stånd mellan vägförvaltningarna och vägföreningarna. Härvid bör i främsta rummet beaktas, att vägföreningarna beredes tillfälle utnyttja den del av den redan befintliga tekniska materielen, som för varje tillfälle kan undvaras av vägförvaltningarna. Därjämte

bör vägförvaltningarna vid planeringen av krossverk och dylika anläggningar för framställning av lämpligt beläggingsmaterial beakta, att kapaciteten blir sådan, att vägföreningarna kan göra sina inköp av beläggingsmaterial därifrån.

Förutom samarbete inom detta område, som främst tar sikte på ett rationellt utnyttjande av redan befintliga tekniska resurser hos vägförvaltningarna, bör samarbete även i högre grad etableras för rådgivning i vägtekniska frågor. Härvid synes den redan hos vägförvaltningarna befintliga övervägsmästarinstitutionen för den enskilda väghållningen i första hand böra utbyggas.

De för vägföreningarna aktuella problemen synes dock icke enbart finna sin lösning genom ett förbättrat samarbete med vägförvaltningarna. Härutöver erfordras även ökad ekonomisk hjälp från det allmänna. Redan nu utgår visserligen statsbidrag för viss maskinell utrustning, men denna form av bidrag bör utbyggas att omfatta alla slag av för väghållningen erforderliga maskiner.

Med stöd av vad som sålunda anförts får vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära utredning av den enskilda väghållningens problem på sätt i motionen angivits.

Stockholm den 26 januari 1955

Torsten Andersson

i Brämhult

Gunnar Larsson

i Luttra

C. O. Carlsson

Bakeröd

Gustaf Svensson

i Vä